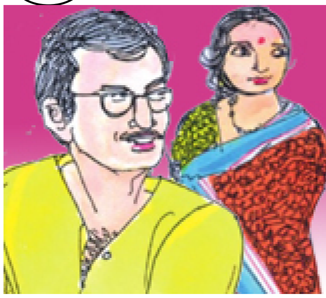

స్వాతి వాన కోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

వీరికి క్రానిక్ ట్రాంబోలేటివ్ ఆక్లూషన్ విధానం ద్వారా కుట్లూ, కోతా లేకుండా అంటే బైపాస్ సర్జరీ లేకుండా కాంప్లెక్స్ యాంజియో ప్లాస్టీ చేయబోతున్నాము. ఇది మన విశాఖ నగరంలో నిర్వహించే ప్రప్రథమ చికిత్స.

దీనికి ఇంట్రా వాస్క్యులర్ ఆల్ట్రా సౌండ్ మిషన్ ద్వారా తొలిగించేందుకు క్రానిక్ టోటల్ ఆక్లూషన్ పద్ధతిని పాటించబోతున్నాము. దీనివల ఎటువంటి హానీ ఉండదు రోగికి. రెండు రోజుల్లో హాయిగా ఇంటికి తీసుకుపోవచ్చు. మీరు ధైర్యంగా ఉండి ఆమెకు ధైర్యం చెప్పండి" అన్నారు డాక్టరుగారు.

జానకికి సైకాలజిస్ట్‌తో కౌన్సిలింగ్ ఇప్పించాక ఆపరేషన్ డేట్‌ను ఫిక్స్ చేశారు.

ఆ సంగతి వెంటనే భాస్కర్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పాడు రామచంద్ర.

"డాడీ, మీరు వెంటనే బయలుదేరి వెళ్ళండి. నేను తర్వాత వస్తాను" అన్నాడు శశికిరణ్.

"లేదురా, నేను వెళ్ళినా వదినకు అంత తృప్తిగా ఉండదు. సర్జరీకి ముందు తన సంతానమయిన మీ ముగ్గుర్నీ చూడాలని కోరుకుంటుంది. అందుకు ఏ మాత్రం తేడా వచ్చినా వదిన పరిస్థితి మళ్ళీ మొదటికే వస్తుంది" అన్నాడు భాస్కర్.

"అలా అంటారా ఆ మధ్య పదిరోజులు సెలవు పెట్టాను కదా. మళ్ళీ ఇప్పుడు సెలవంటే మా బాస్ గొడవపెడ్తాడేమో? సరే, ఏదో మేనేజ్ చేస్తాలెండి" అన్నాడు శశికిరణ్.

"అలాగే చెయ్యి. నేను ట్రావెల్ ఏజెన్సీకి ఫోన్ చేసి ఎయిర్ టికెట్లు బుక్ చేయిస్తాను" అన్నాడు భాస్కర్.

"సరే అయితే, సర్జరీ అయ్యాక మాత్రం ఎక్కువ రోజులు ఉండనక్కడ. ఆపరేషన్ అయిన తర్వాత ఓ రెండు రోజులకు రిటెన్ టికెట్ కూడా బుక్ చేయించండి. నేను ఆఫీసుకు వెళతాను" అని చెప్పి శశికిరణ్ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆఫీసుకు వెళ్ళాక సిస్టమ్ ముందు కూర్చున్నాడే కానీ, పనిమీద ఏమాత్రం ఏకాగ్రత చూపించలేకపోయాడు. అతడి మనసంతా నిండి ఉన్న హారిక ఒక్క క్షణం కూడా అతడిని స్థిమితంగా ఉండనివ్వడంలేదు. ఏ పని చేస్తున్నా హారిక తలపులే అతడిని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తున్నాయి.

కైలాసగిరికి వెళ్ళి వచ్చిన దగ్గరనుండీ హారిక శశికిరణ్ మనసుకు మరింత దగ్గరగా అనిపించసాగింది. అక్కడికి వెళ్ళి వచ్చిన రోజు ఏదో పాట హమ్ చేస్తూ తల దువ్వుకుంటూంటే వెనక నుండి సుగుణ వదిన వచ్చి అన్నమాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి అతడికి.

"అందమైన ప్రేమ రాణి చేయి తగిలితే సత్తు రేకు కూడా స్వర్ణమేలే.

అందమైన చిన్నదాని లేత బుగ్గపై చిన్న మొటిమ కూడా ముత్యమేలే." అంటూ పాడుతూ వచ్చింది తన వైపు కొంటెగా చూస్తు

సెర్ఛ్ చేస్తున్నట్లున్న ఆమె చూపులను తట్టుకోలేక "ఏమిటి వదినా, ఏమిటి సంగతి? ఎప్పుడూ లేనిది పాటలు పాడుతున్నావు. అదీ నన్ను చూసి" అన్నాడు బింకంగా.

"నిన్ను చూసి నేనెందుకు పాడుతాను నాయనా? రాత్రి పాడుతా తీయగాలో బాలసుబ్రమణ్యంగారు ఉన్నికృష్ణన్‌ను పరిచయం చేస్తూ చెప్పిన మాటలు గుర్తుకు వచ్చి ఏదో పాడుకుంటూ వుంటే నువ్వేంటి గుమ్మడికాయ దొంగలా ఉలిక్కిపడుతున్నావు?" అంది సుగుణ వచ్చే నవ్వును ఆపుకుంటూ.

"నాకు తెలుసులే నీ సెటైర్‌లన్నీ నామీదేనని" అన్నాడు శశికిరణ్ ముఖమంతా కందిపోగా.

"అయితే నేను ఊహించింది నిజమేనన్నమాట. మీ ఇద్దరి మధ్యా సంథింగ్.. సంథింగ్" అంటూ నవ్వింది సుగుణ.

"పో వదినా, నీకంతా వేళాకోళమే. నువ్వు ఊహించినంత సీనేం లేదక్కడ" అన్నాడు.

"ఆహా, అంత తొందరగా పోతానా? దొరక్క దొరకక ఇన్నాళ్ళకి దొరికావు, చిట్టి మరిదివి. నిన్నొక ఆట ఆడించకుండా వదులుతానా? ఇంతకీ వర్కవుట్ అవుతోందా నీ ప్రయత్నం?" అంది సుగుణ.

"తల్లీ ఊరుకో. నువ్వు ఊహించినంత ఏం లేదు. కాకపోతే ఆ అమ్మాయి మనసులో ఏముందో నాకు తెలియదుకానీ తను కనపడితే చాలు, నా మనసు పురివిప్పిన నెమలిలా అయిపోతుంది. ఇదీ అని వివరించి చెప్పలేని వింత భావన కలుగుతోంది. ఇంతకు ముందు ఏ అమ్మాయిని చూసినా ఇలా అనిపించలేదు నాకు" అన్నాడు శశికిరణ్ తన్మయత్వంలో మునిగిపోతూ.

"అదే బాబూ ప్రేమంటే" అంది సుగుణ.

"వదినా నా ప్రేమ ఫలిస్తుందంటావా?" అన్నాడు సందేహంగా చూస్తూ.

"ఎందుకు ఫలించదు. నీకేం తక్కువ? చదువుంది, అందముంది, అన్నిటికీ మించి మంచి మనసుంది. హారిక చాలా మంచి అమ్మాయే కాదు, చాలా తెలివైంది కూడా. కోరి వచ్చిన అదృష్టాన్ని కాలదన్నుకోదు" అంది సుగుణ.

"అదికాదు. హారిక అంటే మమ్మీకి అంత ఇష్టం ఉన్నట్లు లేదు. మమ్మీ మనసు ఎట్టిపరిస్థితుల్లోనూ నొప్పించలేను నేను" అన్నాడు శశికిరణ్.

"శశీ, అనవసరపు ఆలోచనలతో మనసు పాడు చేసుకోకు. కొన్ని విషయాలను కాలానికే వదిలేయాలి. అయినా ఏ తల్లయినా తన బిడ్డలు సంతోషంగా, సుఖంగా ఉండాలని కోరుకుంటుంది కదా. మీ మమ్మీకి నువ్వంటే పంచప్రాణాలని విన్నాను. నీ ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఆవిడ ఏ పనీ చేయరని నా నమ్మకం" అంది సుగుణ ఓదార్పుగా.

"థేంక్స్ వదినా నీతో మాట్లాడాక నా మనసు స్థిమితంగా అనిపిస్తోంది. ఒక పక్క హారిక నా మనసును అల్లకల్లోలం చేస్తూంటే మరో పక్క మమ్మీ ఆలోచనలు నన్ను ముందుకు సాగనివ్వడంలేదు. రాత్రంతా ఇవే ఆలోచనలు. డాడీతో మాట్లాడాలంటే సంకోచం" అంటూ నవ్వాడు శశికిరణ్.

ఆనాటి సంభాషణ గుర్తుకురాగా అతడి పెదవుల మీద అప్రయత్నంగా నవ్వు విసిరింది.

పక్కసీటులో ఉన్న అతడి కొలీగ్ ప్రియాంక అది చూసి "ఏమిటి శశీ నీలో నువ్వే నవ్వేసుకుంటున్నావు. ఎనీ థింగ్ స్పెషల్?" అనడిగింది.

"ఏంలేదు ప్రియాంకా, రాత్రి చదివిన బుక్‌లో జోక్ గుర్తుకు వచ్చి నవ్వానంతే" అన్నాడు తడబాటుగా.

"నీ వాలకం చూస్తే అలా లేదులే. ఐ థింక్ యూ ఫెల్ ఇన్ లవ్. ఎందుకంటే నువ్వు విశాఖపట్నం వెళ్ళి వచ్చిన దగ్గర నుంచీ నీ తీరే మారిపోయింది. మాటిమాటికీ నీలో నువ్వే నవ్వుకుంటున్నావు. సిస్టమ్ ముందు కూర్చుని పని మానేసి చుక్కలు లెక్కపెడుతున్నట్లుగా ఎటో చూస్తున్నావు. ఇవన్నీ ప్రేమ లక్షణాలేగానీ అసలు సంగతి చెప్పు. అక్కడ నీ డ్రీమ్ గర్ల్ ఎదురైందా? ఆ సంగతి చెప్పు" అంది ప్రియాంక ఆసక్తిగా చూస్తూ.

తాను అవునని సమాధానం చెపితే ప్రియాంక అందరికీ చెప్పి డిపార్ట్‌మెంట్ అంతా హోరెత్తిస్తుందని బయపడ్డాడు. అందుకే అబ్బే, అదేం లేదు అంటూ నవ్వేసి పనున్నట్లుగా సిస్టమ్ మీదకి దృష్టి సారించాడు చేత్తో మౌస్‌ను కదుపుతూ.

ఇక ఎంత ప్రయత్నించినా అతడి నుండి ఏ సమాచారమూ రాబట్టలేనని గ్రహించిన ప్రియాంక తన పనిలో మునిగిపోయింది.

ఆపరేషన్ రేపు అనగా భాస్కర్, శశికిరణ్ విశాఖపట్టణం వచ్చారు.

జానకిని థియేటర్‌లోనికి తీసుకువెళ్ళేముందు అందరికీ అప్పగింతలు పెట్టింది. కన్నీళ్ళతో తన వంకే జాలిగా చూస్తున్న కూతుర్ని చూడడంతోనే ఆమె కళ్ళు కన్నీటి చెలమలే అయ్యాయి.

రమ్య చేతుల్ని సుగుణ చేతిలో పెడుతూ "సుగుణా, ఇక దీని భారమంతా నీదేనమ్మా" అంది జానకి వణుకుతున్న కంఠంతో.

"అంతమాట అనకండి అత్తయ్యా. మీకేం కాదు. రమ్యని నా ప్రాణంలా చూసుకుంటాను. దిగులు పడకండి మీరు" అంది సుగుణ కన్నీళ్ళతో జానకి వంక చూస్తూ.

వాళ్ళందరినీ అలా చూస్తూ ఉంటే కమలకి కూడా కన్నీళ్ళు ఆగలేదు. అయినా బలవంతాన కన్నీళ్ళు అదుముకుని లేని కోపాన్ని నటిస్తూ, "ఏమిటక్కా నీ ఉద్దేశ్యం? నీ బాధ్యతలన్నీ మా మీద వేసేసి, నిశ్చింతగా వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నావా? అదేం కుదరదు. నీ పిల్లల మంచి చెడులన్నీ నువ్వే స్వయంగా చూసుకోవాలి, చచ్చినట్లు బ్రతికి... మాకేం సంబంధం లేదు" అంది కఠినంగా.

ఆ మాటలు వినగానే అందరూ ఒక్క క్షణం తెల్లబోయి చూశారు ఆమె వంక బాధపడుతున్న దాన్ని ఓదార్చవలసింది పోయి, ఇలా మాట్లాడుతుందేమిటి అన్నట్లు..

అంతలోనే ఆ మాటల్లోని అంతరార్థం అర్థమయ్యాక, అందరూ కమలని మెచ్చుకుంటున్నట్లు చూశారు.

హారిక కూడా అలాగే చూసింది. ఈ మనిషికి అసలు సున్నితత్వం తెలియదా? అందరూ ఇంత బాధపడుతూంటే ఏమిటి ఇలా మాట్లాడుతుంది అనుకుంది ఒక్క క్షణం. అంతలోనే వణుకుతున్న కమల చేతులను, అదురుతున్న ఆమె పెదాలను చూశాక, జానకిలో బ్రతకాలనే పట్టుదలని పెంచాలనే ఉద్దేశ్యంతో కమల అలా మాట్లాడిందని అర్థం చేసుకుంది.

వెంటనే ఆమె పట్ల అంతవరకూ ఉన్న వ్యతిరేకత పోయి గౌరవభావం కలిగింది. ఆ పైన రామచంద్ర మాటలు హారిక అభిప్రాయాన్ని స్థిరపరచాయి.

"అవును జానకీ, కమల చెప్పింది నిజం. మా అందర్నీ ఎవరికి అప్పగించి పోదామని నీ ఉద్దేశ్యం, నువ్వు బ్రతికి తీరాల్సిందే" అన్నాడు రామచంద్ర నొక్కి చెపుతున్నట్లుగా.

భర్త మాటలు విన్నాక కొంచెం తెప్పరిల్లింది జానకి. ఆమె ముఖంలో దైన్యం స్థానంలో ఏదో నిబ్బరం వచ్చి చేరింది. అందరి వైపూ ఒకసారి చూసి మెల్లగా కళ్ళు మూసుకుంది.

అందరూ దడదడలాడే గుండెలతో ఆపరేషన్ థియేటర్ వంకే చూస్తూ కూర్చున్నారు అక్కడ.

కళ్ళతోనే ఒకరికొకరు ధైర్యం చెప్పుకున్నారు తప్ప ఎవరూ మాట్లాడే ప్రయత్నం చేయలేదు.

రమ్య భుజం చుట్టూ చేతులు వేసి దగ్గరగా పొదువుకుని కూర్చుంది కమల. రమ్యకు మరోపక్క హారిక కూర్చుంది. ఊహ తెలిసిన దగ్గర నుండీ రమ్యా, హారికలు ఒకరికొకరు ప్రాణంలా మసలుకున్నారు. ఇప్పుడు రమ్యకు వచ్చిన ఈ కష్టం తనకే వచ్చినట్లుగా విలవిలలాడిపోతోంది హారిక.

మరోపక్క అక్కగారంటే ప్రాణం పెట్టే హరిప్రసాద్ దిగులుగా ఆపరేషన్ థియేటర్ వంకే చూడసాగాడు.

ఆ తలుపులు ఎప్పుడు తెరుచుకుంటాయా అని ధైర్యం కోసం పక్కనే ఉన్న భాస్కర్ చెయ్యిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

రామచంద్ర పరిస్థితి అయితే చెప్పనక్కరలేదు. దాదాపు నలభై సంవత్సరాల పాటు తన కష్టసుఖాల్లో పాలు పంచుకున్న జీవన సహచరి తిరిగి తనతో మాట్లాడుతుందా, లేదా అని మనసు కొట్టుమిట్టాడుతూంటే ఆత్రంగా చూడసాగాడు.

రవి, శశికిరణ్‌లు తల్లికి బ్లడ్ ఇచ్చి వచ్చి నీరసంగా కూర్చున్నారు అక్కడే భాస్కర్ వెళ్ళి ఇద్దరికీ ఫ్రూట్ జ్యూస్ తెచ్చి ఇచ్చి బలవంతాన తాగించాడు.

నాయనమ్మ ఎప్పుడొస్తుంది లోపలనుండి అని కావ్య వేస్తున్న యక్ష ప్రశ్నలన్నిటికీ సమాధానాలు చెప్తూనే మా అత్తగారు మాకు క్షేమంగా దక్కేలా చూడు తండ్రీ అంటూ మనసులోనే దేముడ్ని ప్రార్థించుకోసాగింది సుగుణ.

అందరి ప్రార్థనలూ ఫలించినట్లుగా తలుపు తెరుచుకుని డాక్టర్ వచ్చి "ఆపరేషన్ సక్సెస్" అని చెప్పడంతో అందరి మనసుల్లో భారం దిగిపోయింది. ముఖాల్లో ఆనందం వెల్లివిరుస్తూండగా ఒకరినొకరు హత్తుకు పోయారు.

తల్లి క్షేమంగా ఉంది అన్న వార్త వినడంతోనే "నాన్నా" అంటూ రవి రామచంద్రాన్ని పట్టుకుని బిగ్గరగా ఏడ్చేశాడు. ఇన్నిరోజులుగా ఉగ్గబెట్టుకున్న బాధ, దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుని ప్రవహించింది.

రామచంద్ర కళ్ళు తుడుచుకుని బుజ్జగిస్తున్నట్లుగా రవి వీపు నిమురుతూ ఉండిపోయాడు.

"ఇంకా ఎందుకు రవీ, బాధపడతావు. అమ్మ క్షేమంగా ఉందని తెలిశాక" అంటూ అతడిని అన్నగారి నుండి విడదీయబోయాడు భాస్కర్.

"ఉండనీ బాచీ.. ఈ ఏడాదిగా వాడి బాధనంతా మనసులోనే దాచుకుని కుమిలిపోతున్నాడు. ఇప్పుడైనా ఆ భారం దించుకోనీ అన్నాడు రామచంద్ర.

హరిప్రసాద్ వచ్చి ఆనందంగా బావగారి భుజం మీద చేయి వేశాడు, కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతుండగా.

అతడ్ని చూడడంతోనే రవికీ, హరిప్రసాద్‌కీ తేడా ఏమీ కనిపించలేదు రామచంద్రకి. ఆప్యాయంగా అతడిని కూడా దగ్గరకు లాక్కున్నాడు "ఊరుకోరా" అంటూ.

ఇన్నిరోజులూ, ఆ ఇంట్లో అందరూ ఏడవగా చూసింది కానీ, రవి ఏడవడం ఎప్పుడూ చూడలేదు కావ్య. అది చూడడంతోనే బెంబేలెత్తిపోతూ "నాన్నా" అంటూ ఘొల్లున ఏడుస్తూ రవి రెండు కాళ్ళూ చుట్టేసింది.

కూతురు అలా ఏడుస్తూ దగ్గరకు రావడంతో తనను తాను సంబాళించుకుని "ఏం లేదురా.. ఏం లేదు" అంటూ కావ్యను ఎత్తుకుని హృదయానికి హత్తుకున్నాడు రవి.

కన్నతల్లి బ్రతికిందనే ఆనందం తన అన్నలా తాను బాహాటంగా వ్యక్తం చేయలేకపోతున్నందుకు లోలోపలే బాధపడుతూ "అన్నయ్యా" అంటూ రవి భుజం మీద తలవాల్చాడు శశికిరణ్.

తమ్ముడి బాధను అర్థం చేసుకున్నట్టుగా అనునయంగా అతడిని తన బాహువుల్లోకి తీసుకున్నాడురవి.

సొమ్మసిల్లినట్లుగా ఇందిర ఒడిలో వాలిపోయిన రమ్యను తట్టి "ఏయ్ రమ్యా చూడవే అంతా ఎంత సంతోషంగా ఉన్నారో" అంటూ తల్లి ఒడిలో నుండి లేవదీసింది హారిక రమ్యను.

మొత్తం మీద కథ సుఖాంతం కావడంతో అందరి మనసులూ తేలికపడ్డాయి.

ఆ సాయంత్రం జానకిని చూసేందుకు పర్మిషన్ ఇచ్చారు. అందరివంకా ఎంతో ఆనందంగా చూసింది జానకి. ఆ పూట అందరూ కేంటిన్‌లోనే భోజనాలు చేశారు. రాత్రికి కూడా ఇక్కడే తినేద్దాం అన్నాడు రవి.

కమలా, సుగుణా "ఇక్కడుండి మాత్రం మేము ఏం చేయాలి? ఇంటికి వెళ్ళి కమ్మగా వంట చేసి తీసుకువస్తాం" అంటూ బయలుదేరారు ఇద్దరూ.

కావ్య మాత్రం హాస్పటల్‌లోనే ఉంటాను అని పేచీ పెట్టింది. "పోనీ ఉండనీయండి వదినా" అంటూ శశికిరణ్ కావ్యను ఎత్తుకున్నాడు.

"ఇక్కడుంటే అది మీ అందర్నీ కాల్చుకు తింటుంది. ఐస్‌క్రీమ్‌లు, చాక్లెట్లు కావాలని" అంది సుగుణ.

"చిన్నపిల్ల, అది కాకపోతే మనం మారాం చేస్తామా ఏమిటి? పద, వెళదాం" అంటూ సుగుణ చేయి పట్టుకుని ముందుకు నడిచింది కమల.

దారిలో సుగుణ "నిజం అత్తయ్యా కావ్య ఉండబట్టే ఈ సంవత్సరం రోజులుగా మేము ఈ మాత్రమైనా ఉండగలిగాము. ఇంత టెన్షన్‌లో దాని మాటలూ, నవ్వులే మాకు ఎంతో రిలీఫ్‌నిచ్చాయి" అంది.

"అవునమ్మా వచ్చిందగ్గరనుండీ చూస్తూనే ఉన్నాను. అది బొంగరంలా చెలాకీగా ఇల్లంతా తిరుగుతూ దాని మాటలతోనూ, నవ్వులతోనూ అందర్నీ కట్టిపడేసింది. ఎంత బాధనైనా చిటికెలో మాయం చేసేసింది. అయినా ఇవన్నీ పాసింగ్ క్లౌడ్స్ లా వచ్చిపోయాయి అనుకోవాలి మనం. ఇక మిగిలిందంతా ఆనందమే కదా" అంది కమల.

"అవునత్తయ్యా ఉదయం అత్తయ్యగారు ఏడుస్తూ అందరికీ అప్పగింతలు పెడుతూ వుంటే మీరు అంత కఠినంగా ఎలా మాట్లాడగలిగారా అని మొదట మేమంతా తెల్లబోయాము మీ మాటలు విని.. ఆ తర్వాత అర్థమైంది మీరలా ఎందుకన్నారో" అంది సుగుణ అభినందనగా.

"లేకపోతే ఏమిటి చెప్పు మనం అలా ఊరుకున్నకొద్దీ తను మరింత ధైర్యాన్ని కోల్పోతూ అలా మాట్లాడుతూనే ఉంటుందనిపించింది. అందుకే షాక్ ట్రీట్‌మెంట్‌లా అలా అన్నాను. థాంక్ గాడ్, ఎవరూ నన్ను తప్పుగా అర్థం చేసుకోలేదు" అంది కమల గుండెల మీద చేతులు వేసుకుని.

"లేదత్తయ్యా, అందరూ పాజిటివ్‌గానే తీసుకున్నారు. మీ మాటలు తుప్పు వదిలించినట్లుగా, అత్తయ్యగారిలో పేరుకున్న పిరికితనాన్ని, భయాన్ని చెదరగొట్టాయి. బ్రతికి తీరాలి అనే ఆలోచనను రేకెత్తించాయి" అంది సుగుణ.

"ఏమో, నేనవన్నీ ఆలోచించలేదు. అప్పటికలా తోచింది, అనేశానంతే" అంటూ నవ్వింది కమల.

ఏడుగంటల వరకూ ఉండి భార్యనూ, కూతుర్నీ తీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు హరిప్రసాద్.

ఆపరేషన్ అయిన ఇరవై నాలుగు గంటల తర్వాత జానకిని ఐ.సి.యూ నుండి రూమ్‌లోకి మార్చారు.

"ఇప్పుడెలా ఉంది చెప్పు పెద్దమ్మా. ఈ మాత్రం దానికి ఏదో అయిపోతుందని అందర్నీ కంగారు పెట్టేశావు కదా" అన్నాడు శశికిరణ్ అల్లరిగా నవ్వుతూ.

"ఒరేయ్ పోరా ముందిక్కడినుండి. డాక్టర్‌గారు పెద్దమ్మని డిస్టర్బ్ చేయవద్దని చెబుతూ ఉంటే ఇప్పుడు కూడా నీ అల్లరి మాటలు మానవన్నమాట" అంది కమల మందలిస్తున్నట్లుగా.

"వాడన్నది నిజమే కదా ఎందుకు కమలా వాడిని తిడతావు?" అంది జానకి మెల్లగా నవ్వుతూ.

"ఆహా, తమరు మాత్రం ఏం తక్కువ తిన్నారట. పెద్దమ్మగారిని థియేటర్‌కి తీసుకువెళ్ళేముందు తమరు ఎంత హడలగొట్టారో అందరికీ తెలుసు" అన్నాడు శశికిరణ్,క్ కమల భుజాల మీద చేతులువేసి.

"పాపం అమ్మనేమీ అనకురా. తను నాకోసమే అలా బెదిరిస్తూ మాట్లాడింది" అంది జానకి ప్రేమగా కమల వంక చూస్తూ.

"అమ్మో, మీ ఇద్దరితో పెట్టుకుంటే నా పని ఔటే. ఇంతకీ రమ్య ఎక్కడికి వెళ్ళినట్లు ఉదయం నుండీ కనబడలేదు" అన్నాడు శశికిరణ్.

"పెద్దమ్మ కోసం మొక్కుకుందట. ఆపరేషన్ సక్సెస్ అయితే అర్చన చేయిస్తానని. అందుకని పాత పోస్టాఫీసు దగ్గరున్న వెంకటేశ్వర స్వామి గుడికి వెళ్ళింది" అంది కమల.

"ఒక్కతే వెళ్ళిందా అంత దూరం. చెపితే నేను కూడా వెళ్ళేవాడిని కదా సాయంగా" అన్నాడు శశికిరణ్.

"వెంట ఆ హారిక కూడా వెళ్ళినట్లుంది" అంది కమల హారిక పేరు ఉచ్చరించడం ఇష్టంలేనట్లుగా ముఖం చిట్లిస్తూ.

"ఓహో" అంటూ తల పంకించి జానకి వైపు తిరిగి "పెద్దమ్మా, రేపు నేను బెంగుళూరు వెళ్దామనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

"అప్పుడేనా?" అంది జానకి ఆరాటంగా చూస్తూ.

"ఇప్పటికే చాలా రోజులు సెలవు పెట్టేశాను పెద్దమ్మా. ఇంకా పెడితే బాగుండదు. వీలు చూసుకుని మళ్ళీ వస్తాను" అన్నాడు శశికిరణ్ అనునయంగా.

"సరే తప్పదు కదా, వెళ్ళిరా" అంది జానకి అయిష్టంగానే.

"మమ్మీ, డాడీ నువ్వు హాస్పటల్ నుండి డిశ్చార్జి అయ్యేవరకూ ఇక్కడే ఉంటారు. మధ్య మధ్యలో ఫోన్ చేస్తూ ఉంటాను. నువ్వు అలా దిగులుగా ఉంటే కాలు కదపలేను" అన్నాడు.

"అదేం లేదులే, వెళ్ళిరా" అంది జానకి నవ్వేస్తూ.

"శశీ, అమ్మమ్మని చూడాలని ఉందన్నావు కదా ఒకసారి విజయనగరం వెళ్ళి రాకూడదు?" అంది కమల.

"ఇప్పుడా? ఇప్పుడు కుదరదులే అమ్మా ఈసారి వచ్చినప్పుడు వెల్తానులే" అన్నాడు శశికిరణ్.

"ఎప్పటికప్పుడు అలాగే అవుతుందిలేరా. ఇన్ని రోజులు సెలవు పెట్టావు. మరోరోజు సెలవు పెడితే ఏమీ అయిపోదులే" అంది కమల.

"అలా అంటావా? సరే అయితే ఈ రోజు వెళ్ళి వచ్చేస్తాను" అన్నాడు శశికిరణ్.

ఇంతలో రమ్యా, హారికా గుడి నుండి వచ్చారు. వస్తూనే రమ్య కుంకుమ తీసి తల్లి నుదుట బొట్టు పెట్టింది. జానకి ఆప్యాయంగా కూతురు చేతిని చెంపకి ఆనించుకుంది.

"ఇప్పుడెలా ఉంది అత్తా?" అంటూ పరామర్శించింది హారిక ఆత్మీయంగా.

"బాగానే ఉందమ్మా. నాకోసం మీరిద్దరూ ఉదయాన్నే శ్రమపడి అంత దూరం వెళ్ళారా?" అంది జానకి.

"శ్రమేముంది అత్తా ఇందులో?" అంటూ నవ్వేసింది హారిక.

"అమ్మా మేము గుడికి వెళ్ళి వస్తూంటే దారిలో బండి స్లిప్ అయి ఇద్దరం పడ్డాము. పాపం హారిక మోకాలు, పాదం చెక్కుకు పోయాయి" అంది రమ్య.

"అయ్యో, ఎంత పనైందమ్మా. అసలంత దూరం బండిమీద ఎందుకు వెళ్ళారు. బస్సులో వెళ్ళక" అంది జానకి ఆదుర్దాగా.

"రమ్య చెప్పినంత పెద్దగా ఏం తగల్లేదత్తా. ఊరికే గీసుకుంది. నువ్వేం హైరానా పడకు" అంది హారిక.

హారికకు దెబ్బ తగిలిందని వినగానే శశికిరణ్ ఆదుర్దాగా చూశాడు. "దెబ్బ చిన్నదైనా, టి.టి ఇంజెక్షన్ చేయించుకుంటే మంచిది. ఉండండి, ఇంజెక్షన్ తెస్తాను" అంటూ హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

హారిక ఏదో చెపుదామని నోరు తెరిచేలోగా అతడు రూమ్‌లోనుండి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ క్షణంలో అతడికి తల్లి ఏమైనా అనుకుంటుంది అనే ఆలోచన కూడా రాలేదు. తనకెంతో ఇష్టమైన హారికకు దెబ్బ తగిలిందనే బాధ తప్ప. అందుకే అలా వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ పిల్లకు దెబ్బ తగిలితే వీడికెందుకు అంత కంగారు? అనుకుంది కమల విసుగ్గా చూస్తూ.

అయిదు నిమిషాల్లో ఇంజెక్షన్ తెచ్చి బలవంతాన హారికను తీసుకెళ్ళి నర్స్‌తో ఇంజెక్షన్ చేయించాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments